

БОЛЕН ЗДРАВ НОСИ

chitanka.info

Отишъл един старец с колата си за риба. Хвърлил няколко пъти мрежата, наловил много риба, натоварил я на колата и си тръгнал радостен към дома.

Видяла го една лисица, че кара риба в колата и намислила да му я открадне. Изтичала напред, легнала насред пътя и се направила на умряла.

Старецът карал колата, пухкал с луличката си и изведнъж що да види — насред пътя лежи лисица. Слязъл от колата, ритнал я веднъж-дваж, а тя не помръдвала. Взел я старецът, хвърлил я в колата върху рибата и си рекъл:

— Ето ти риба за децата, ето ти и кожух за бабата.

Когато продължил по пътя, лисицата се размърдала и започнала да изхвърля рибите от колата. Хвърляла, докато не останала нито една риба. После лисана се изхлузила тихичко, събрала рибките и ги отнесла в къщичката си. Накачила ги покрай огнището, за да се изсушат.

В това време старецът стигнал в къщи и още от вратата викнал на бабичката си:

— Бабо, скоро хвърли вехтия кожух, че ти нося нов от лисица.

Зарадвала се бабата, грабнала стария си кожух и го хвърлила в огнището. Когато изтичала навън и надникнала в колата, нам нямало нито риба, нито вехт, нито нов кожух.

Минало, що се минало, на гости на лисицата дошъл вълкът. Седнали край огнището и лисицата му казала:

— Куме, не поглеждай нагоре към комина, защото ще ти падне сажда в окото.

Отначало вълкът не поглеждал, но по едно време вдигнал очи нагоре и какво да види — целият комин бил накачен с риба. Попитал кумицата откъде е тази риба, а тя му отвърнала хитро:

— Налових си я в реката, куме! Хей там, под воденицата.

Тогава вълкът поискал да заведе и него, да си налови и той. Завела го лисицата край воденицата, вързала му един кош за опашката, пробили дупка в леда и вълкът пуснал коша във водата.

Лисицата почакала, докато вълчата опашка замръзнала добре в леда, изтичала при воденичаря и отдалече извикала:

— Воденичарко, воденичарко, край воденицата ти има вълк!

Изскочил воденичарят, грабнал една тояга и започнал да налага вълчо по гърбината. Удрял той, а вълкът се дърпал, докато си откъснал опашката.

В това време лисицата влязла във воденицата, излапала кашата на воденичаря, отъркаляла се в брашното и побягнала. Изтичала в гората, намерила вълка и отдалече започнала да охка, уж че я боляло, дето я набил воденичарят.

На другия ден двамата тръгнали пак да търсят нещо за ядене. Както си вървели по пътя, изведнъж лисицата се плеснала по челото и извикала:

— Ей, куме, нали съм си заплес, та забравих да ти кажа! Мене ме пратиха да те поканя на сватба, а пък аз, пуста да ми остане главата, не се сетих да ти кажа веднага. Да видиш, куме, какви агънца са ти опекли — пръстите да си оближеш!

— Че да идем, кумице, — облизал се вълкът, — и без това червата ми свирят от глад.

Вдигнали се двамата побратими и хайде, хайде, та чак в селото на сватба. Когато приближили, лисицата казала на вълка:

— Куме, ти чакай тук, а аз ще ида да викна сватбарите да те посрещнат.

Клекнал глупавият вълк под един храст, а лисицата изтичала в селото, мушнала се сред сватбарите и извикала:

— Ей, хора, вълк ви иде на сватбата! Бягайте и се спасявайте, че от три дни нищо не е ял.

Тогава сватбарите грабнали кой мотика, кой лопата, кой дърво и погнали вълка. Настигнали го накрай селото, че като го захванали — кой където сварил, там го отпрал по гърбината.

А в това време лисицата влязла в къщата. Намерила гърне с кисело мляко и залапала. Накрая гребнала с шепата, сипала малко мляко на главата си и побягнала към гората. Тичала, тичала, докато стигнала вълка, който едвам се влачел по пътя. Изгледал той лисицата с накървавени очи, а тя се хванала за главата и започнала да нарежда:

— Олеле, главица! Олеле, краченце!

Вълкът седнал на опашката си напред пътя, зяпнал кумицата и попитал:

— Какво ти е мари, кума лисо?

— Ох, ох, олеле, утрепаха ме! Ох, ох, ще умра!

И се търколила на земята. Търкаляла се, търкаляла се, после посочила главата си и рекла на вълка: — Я виж, кумчо вълчо, какъв бой ме биха сватбарите, че чак мозъка ми изтече!

— Е, ами щом е така, кума лисо, да взема да те понося малко?

— Ох, куме, ако направиш това, няма да ти забравя добрината. Поноси ме, спаси ме, че ако ме стигнат сватбарите, ще ме доутрепят.

Метнал я вълкът на гърба си и се заклатушкал към лисината къщурка. А лисана захванала да си приказва:

— Болен здрав носи, болен здрав носи!

— Какво си приказваш, кумице? — послушал се по едно време вълкът.

— Бая си на главицата, куме, че ми се вие свят. Продължили напред, а след малко лисицата пак започнала:

— Болен здрав носи, болен здрав носи!

— Какво си приказваш, кумице? — недочул вълкът.

— Бая си на краченцето.

Така вървели и си приказвали, докато стигнали до лисината къщурка. Тогава тя скочила от гърба на вълка и извикала:

— Болен здрав носи, глупако!

Спуснал се след нея вълкът, ала лисицата бързо се скрила в коренището на една върба. Вълкът започнал да бърка из корените, уловил я за крака и захванал да я дърпа навън.

— Корен теглиш, корен теглиш! — викнала лисицата.

Вълкът пуснал крака ѝ, бръкнал още по-дълбоко, сграбчил един дебел корен и задърпал колкото сила има. Лисицата се развикала отвътре:

— Олеле, краченцето ми, олеле, краченцето ми!

Чул я вълкът и затеглил още по-силно. Теглил, докато коренът се откъснал, а вълкът се претърколил в дола и си изпотрошил кокалите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.